ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 11ης Ιουλίου 1996 *

Στην υπόθεση C-325/94 P,

An Taisce — The National Trust for Ireland, με έδρα το Δουβλίνο, και

World Wide Fund for Nature UK (WWF), με έδρα το Surrey (Ηνωμένο Βασίλειο),

εκπροσωπούμενα από τον Georg Berrisch, δικηγόρο Αμβούργου, με αντικλήτους στο Λουξεμβούργο τους δικηγόρους Turk και Prum, 13 B, avenue Guillaume,

αναιρεσείοντα,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 23 Σεπτεμβρίου 1994 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο τμήμα) στην υπόθεση T-461/93, An Taisce και WWF UK κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. II-733), με με την οποία ζητείται η αναίρεση της αποφάσεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένη από την Carmel O'Reilly και τον Marc van der Woude, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους K. N. Κακούρη, πρόεδρο τμήματος, P. J. G. Kapteyn και H. Ragnemalm (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: A. La Pergola
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 6 Δεκεμβρίου 1994, το The National Trust for Ireland (στο εξής: An Taisce) και το World Wide Fund for Nature (στο εξής: WWF UK) υπέβαλαν αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο τμήμα) της 23ης Σεπτεμβρίου 1994, στην υπόθεση T-461/93, An Taisce και WWF UK κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. II-733, στο εξής: αναιρεσιβαλλομένη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή τους που είχε ως αίτημα, αφενός, να ακυρωθεί η απόφαση της 7ης Οκτωβρίου 1992, με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε να αναστείλει ή να ανακαλέσει τη χορήγηση κονδυλίων από τα κοινοτικά διαρθρωτικά ταμεία για την κατασκευή κέντρου παρατηρήσεως της φύσεως για επισκέπτες στο Mullaghmore (στο εξής: κέντρο του Mullaghmore) και, αφετέρου, να υποχρεωθεί η Επιτροπή να αποκαταστήσει τη ζημία που υπέστησαν και θα υποστούν τα αναιρεσείοντα από την απόφαση αυτή.

2 Το άρθρο 130 Α της Συνθήκης ΕΚ ορίζει ότι η Κοινότητα αναπτύσσει και εξακολουθεί τη δράση της με σκοπό την ενίσχυση της οικονομικής και κοινωνικής της συνοχής. Ειδικότερα, η Κοινότητα αποσκοπεί στη μείωση των διαφορών

μεταξύ των διαφόρων περιοχών και στη μείωση της καθυστέρησης των πλέον μειονεκτικών περιοχών, προκειμένου να προαχθεί η αρμονική ανάπτυξη του συνόλου της. Κατά το άρθρο 130 Β της ίδιας συνθήκης, η Επιτροπή ενισχύει επίσης την υλοποίηση αυτή με τη δράση της μέσω των διαρθρωτικών ταμείων, όπως, μεταξύ άλλων, το Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Αναπτύξεως.

3 Κατά το άρθρο 130 Γ της Συνθήκης ΕΚ, το Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Αναπτύξεως σκοπεί στη διόρθωση των κυριοτέρων περιφερειακών ανισοτήτων στην Κοινότητα, μέσω συμμετοχής στην ανάπτυξη και στη διαρθρωτική αναπροσαρμογή των περιοχών που παρουσιάζουν καθυστέρηση στην ανάπτυξή τους καθώς και στη μετατροπή των βιομηχανικών περιοχών που βρίσκονται σε παρακμή.

4 Για την επίτευξη των στόχων αυτών και για τη ρύθμιση της αποστολής των ταμείων, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2052/88, της 24ης Ιουνίου 1988, για την αποστολή των διαρθρωτικών ταμείων, την αποτελεσματικότητά τους και τον συντονισμό των παρεμβάσεών τους μεταξύ τους καθώς και με τις παρεμβάσεις της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων και των άλλων υφισταμένων χρηματοδοτικών οργάνων (ΕΕ L 185, σ. 9).

5 Βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 2052/88, οι ενέργειες που αποτελούν αντικείμενο χρηματοδοτήσεως από τα διαρθρωτικά ταμεία, από την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων ή από άλλο υφιστάμενο χρηματοδοτικό όργανο πρέπει να συμφωνούν με τις διατάξεις των συνθηκών και των πράξεων που θεσπίζονται δυνάμει αυτών, καθώς και με τις κοινοτικές πολιτικές, συμπεριλαμβανομένων όσων αφορούν τους κανόνες ανταγωνισμού, την ανάθεση δημοσίων έργων και την προστασία του περιβάλλοντος.

6 Βάσει του άρθρου 24 του κανονισμού (ΕΟΚ) 4253/88 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1988, για τις διατάξεις εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2052/88 όσον αφορά τον συντονισμό των παρεμβάσεων των διαφόρων διαρ-

θρωτικών ταμείων μεταξύ τους καθώς και με τις παρεμβάσεις της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων και των λοιπών υφισταμένων χρηματοδοτικών οργάνων (ΕΕ L 374, σ. 1), η Επιτροπή δύναται, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, να αναστέλλει ή να μειώνει τη συνδρομή για την οικεία ενέργεια ή μέτρο.

7 Από την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση προκύπτει ότι το An Taisce είναι σωματείο μη κερδοσκοπικού σκοπού, χρηματοδοτούμενο από δωρεές ιδιωτών και από τις συνδρομές των μελών του. Η δραστηριότητά του συνίσταται στην προστασία της ποιότητας του περιβάλλοντος στην Ιρλανδία. Το An Taisce έχει δικαίωμα να λαμβάνει αντίγραφα των προσχεδίων χωροταξίας και των αποφάσεων που λαμβάνονται επί όλων των αιτήσεων χωροταξίας, συνοδευομένων από τις μελέτες περιβαλλοντικών επιπτώσεων. Το δε WWF UK είναι μη κυβερνητική οργάνωση ασχολούμενη με τη διατήρηση της φύσεως και των φυσικών πόρων σε παγκόσμια κλίμακα.

8 Όσον αφορά το ιστορικό της διαφοράς της οποίας επιλήφθηκε, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε τα εξής:

«1 Τον Μάρτιο και τον Ιούνιο του 1989, η Ιρλανδική Κυβέρνηση υπέβαλε στην Επιτροπή σχέδια περιφερειακής αναπτύξεως στα πλαίσια του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2052/88 του Συμβουλίου (...)

2 Τα σχέδια αυτά περιέγραφαν τις ενέργειες προτεραιότητας και υποδείκνυαν για ποιους σκοπούς θα χρησιμοποιούνταν η χορηγούμενη από τα διάφορα κοινοτικά ταμεία ενίσχυση. Στις 31 Οκτωβρίου 1989, η Επιτροπή αποφάσισε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού 2052/88, να καταρτίσει κοινοτικό πλαίσιο στηρίξεως για τις κοινοτικές διαρθρωτικές παρεμβάσεις στην Ιρλανδία στα πλαίσια του στόχου αριθ. 1, για

την περίοδο 1989-1993. Η απόφαση αυτή προέβλεπε κοινοτική συνδρομή συνολικού ύψους 3 672 εκατομμυρίων ECU, στα οποία έπρεπε να προστεθούν 2 454 εκατομμύρια ECU από δημόσια ιρλανδικά κεφάλαια και 2 274 εκατομμύρια ECU από ιδιωτικά κεφάλαια.

3 Στις 21 Δεκεμβρίου 1989, μετά την υποβολή από την Ιρλανδία επιχειρησιακού προγράμματος για τον τουρισμό — το οποίο, εντούτοις, δεν περιείχε κανένα συγκεκριμένο σχέδιο, αλλά περιοριζόταν στην ανάλυση με γενικούς όρους υποπρογραμμάτων περί έργων υποδομής, εγκαταστάσεων, εκπαιδεύσεως και εμπορίας —, η Επιτροπή ενέκρινε το πρόγραμμα αυτό και προέβλεψε τη χορήγηση σ' αυτό 188,6 εκατομμυρίων ECU, εκ των οποίων 152 εκατομμύρια ECU στα πλαίσια του ΕΤΠΑ (Feder) και 36,6 εκατομμύρια ECU στα πλαίσια του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου, για την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου 1989 μέχρι 31 Ιανουαρίου 1993. Το ποσό αυτό κάλυπτε το σύνολο του προγράμματος και κανένα συγκεκριμένο ποσό δεν προβλέφθηκε για μεμονωμένα σχέδια.

4 Στις 22 Απριλίου 1991, ο Minister of State at the Department of Finance (Ιρλανδός Υπουργός Οικονομικών) δημοσίευσε σχέδιο κατασκευής τουριστικού κέντρου παρατηρήσεως της φύσεως στο Mullaghmore (Ιρλανδία). Στις 21 Ιουνίου 1991, το προσφεύγον WWF UK (...) προέβη σε καταγγελία στην Επιτροπή κατά του σχεδίου αυτού, καταγγελία την οποία και το έτερο των προσφευγόντων, An Taisce (...), υποστήριξε στη συνέχεια.

(...)

6 Στις 23 Αυγούστου 1991, ένας υπάλληλος της Γενικής Διευθύνσεως της Επιτροπής "Περιβάλλον, πυρηνική ασφάλεια και προστασία των πολιτών" (ΓΔ XI) έγραψε στα προσφεύγοντα, πληροφορώντας τα ότι καμιά απόφαση εγκρίνουσα την κοινοτική χρηματοδότηση του κέντρου του Mullaghmore δεν θα ληφθεί χωρίς να συνταχθεί από τις ιρλανδικές αρχές μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων, σύμφωνα με την οδηγία 85/337/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 1985, για την εκτίμηση των επιπτώσεων ορισμένων σχεδίων δημοσίων και ιδιωτικών έργων στο περιβάλλον (ΕΕ L 175, σ. 40, στο εξής: οδηγία 85/337).

7 Κατόπιν αιτήσεως της Επιτροπής, το Office of Public Works (στο εξής: OPW) μερίμνησε για τη σύνταξη μελέτης περιβαλλοντικών επιπτώσεων. Κατά της

μελέτης αυτής, η οποία δημοσιεύθηκε τον Φεβρουάριο του 1992, ασκήθηκε κριτική από τις οργανώσεις προστασίας του περιβάλλοντος, το δε Institute of Environmental Assessment προέβη σε κριτική αξιολόγηση της μελέτης κατόπιν αιτήσεως του προσφεύγοντος WWF UK. Αργότερα, συνετάγη μια άλλη έκθεση κατόπιν αιτήσεως του OPW, εισάγουσα τροποποιήσεις στο αρχικό σχέδιο, ιδίως όσον αφορά το σύστημα αποχετεύσεως των χρησιμοποιηθέντων υδάτων. Κατά της εκθέσεως αυτής ασκήθηκε επίσης κριτική από το προσφεύγον WWF UK. Όλες οι εκθέσεις και οι επικρίσεις διαβιβάστηκαν στην Επιτροπή.

8 Στις 19 Ιουνίου 1992, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ XI έγραψε στον Μόνιμο Αντιπρόσωπο της Ιρλανδίας προκειμένου να τον ενημερώσει ότι συνιστούσε στην Επιτροπή να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΟΚ για το κέντρο του Mullaghmore.

9 Στις 7 Οκτωβρίου 1992, η Επιτροπή αποφάσισε να μην κινήσει κατά της Ιρλανδίας τη διαδικασία κατά παραβάσεως κράτους μέλους για το κέντρο του Mullaghmore και δημοσίευσε για το θέμα αυτό την εξής ανακοίνωση τύπου (...).»

9 Υπό τις συνθήκες αυτές, στις 4 Δεκεμβρίου 1992, τα αναιρεσείοντα άσκησαν προσφυγή-αγωγή (στο εξής: προσφυγή) ενώπιον του Πρωτοδικείου, βάσει των άρθρων 173, 178 και 215 της Συνθήκης ΕΟΚ, διώκοντας, κατ' ουσίαν, αφενός να ακυρωθεί η απόφαση που είχε λάβει η Επιτροπή στις 7 Οκτωβρίου 1992 να μην αναστείλει ή να μην ανακαλέσει τη χορήγηση κονδυλίων από τα διαρθρωτικά ταμεία για την κατασκευή του κέντρου του Mullaghmore και αφετέρου να τους καταβληθεί αποζημίωση για τις ζημίες που υπέστησαν από την προσβαλλομένη απόφαση της Επιτροπής.

Η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση

10 Στις 23 Σεπτεμβρίου 1994, το Πρωτοδικείο εξέδωσε απόφαση απορρίπτουσα την προσφυγή αυτή ως απαράδεκτη.

11 Όσον αφορά το βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης αίτημα, το Πρωτοδικείο επισήμανε κυρίως ότι η διαδικασία αναστολής ή μειώσεως της κοινοτικής χρηματοδοτικής συνδρομής υπέρ εθνικών ενεργειών είναι ανεξάρτητη από εκείνη με την οποία διώκεται η αναγνώριση και η παύση της συμπεριφοράς κράτους μέλους που συνιστά παραβίαση του κοινοτικού δικαίου. Συναφώς, το Πρωτοδικείο παρέπεμψε στο άρθρο 23, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 4253/88, το οποίο επιτρέπει στην Επιτροπή να διενεργεί ελέγχους των χρηματοδοτουμένων ενεργειών και να έχει πρόσβαση σε όλα τα δικαιολογητικά έγγραφα που έχουν σχέση με τις δαπάνες που πραγματοποιούνται στα πλαίσια των ενεργειών αυτών, ακόμη και μετά την εκτέλεση των έργων (σκέψη 36).

12 Από τα ανωτέρω το Πρωτοδικείο κατέληξε ότι η Επιτροπή αποφάσισε, στις 7 Οκτωβρίου 1992, να μην κινήσει κατά της Ιρλανδίας τη διαδικασία λόγω παραβάσεως κράτους μέλους, αλλά ότι, αντιθέτως, από κανένα στοιχείο δεν συνάγεται ότι τότε η Επιτροπή αποφάσισε επίσης να μην κάνει χρήση της δυνατότητας που της παρέχει ο κανονισμός 4253/88 να αναστείλει ή να μειώσει τη χρησιμοποίηση κοινοτικών κεφαλαίων για την κατασκευή του κέντρου του Mullaghmore, πιθανότητα η οποία, κατά το Πρωτοδικείο, παραμένει ανά πάση στιγμή ανοικτή (σκέψη 38).

13 Υπό τις συνθήκες αυτές και χωρίς να εξετάσει αν τέτοια απόφαση της Επιτροπής μπορεί παραδεκτώς να προσβληθεί από ιδιώτες, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η Επιτροπή δεν εξέδωσε, στις 7 Οκτωβρίου 1992, οποιαδήποτε απόφαση περί μη αναστολής ή μη μειώσεως της κοινοτικής χρηματοδοτήσεως για την κατασκευή του κέντρου του Mullaghmore και ότι, κατά συνέπεια, η προσφυγή ακυρώσεως έπρεπε να απορριφθεί ως απαράδεκτη (σκέψη 39).

14 Το αίτημα αποζημιώσεως βάσει των άρθρων 178 και 215 της Συνθήκης κηρύχθηκε επίσης απαράδεκτο (σκέψη 43). Συγκεκριμένα, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι τα προσφεύγοντα-ενάγοντα (στο εξής: προσφεύγοντα) δεν απέδειξαν την ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της προσβαλλομένης πράξεως και της

ζημίας που θα προκαλούσε, αφενός, στο περιβάλλον του Mullaghmore και της πέριξ περιοχής και, αφετέρου, στο προσφεύγον-ενάγον An Taisce, ως γείτονα. Επιπλέον, το Πρωτοδικείο επισήμανε ότι τα προσφεύγοντα δεν προσδιόρισαν αριθμητικώς τη φερομένη ζημία και ότι περιορίστηκαν να ισχυριστούν ότι η συνέχιση της κατασκευής του κέντρου του Mullaghmore θα προκαλούσε σοβαρές και ανεπανόρθωτες ζημίες (σκέψη 42).

Η αίτηση αναιρέσεως

15 Τα αναιρεσείοντα ζητούν με την αίτηση αναιρέσεως από το Δικαστήριο, πρώτον, να αναιρέσει την απόφαση του Πρωτοδικείου, δεύτερον, να δεχθεί τυπικά την προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως της 7ης Οκτωβρίου 1992, με την οποία η Επιτροπή αποφάσισε να μην αναστείλει ή να μην ανακαλέσει τη χορήγηση κονδυλίων από τα κοινοτικά διαρθρωτικά ταμεία για την κατασκευή του κέντρου του Mullaghmore, τρίτον, να δεχθεί τυπικά την αγωγή αποζημιώσεως με την οποία διώκεται η αποκατάσταση της ζημίας που προκάλεσε η προαναφερθείσα απόφαση, τέταρτον, να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο προς έκδοση αποφάσεως επί της ουσίας των αξιώσεων των αναιρεσειόντων και, τέλος, να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα, εν πάση δε περιπτώσει να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα της διαδικασίας που αφορούσε το παραδεκτό.

16 Η δε Επιτροπή φρονεί ότι η αίτηση αναιρέσεως είναι εν μέρει απαράδεκτη και, εν πάση περιπτώσει, αβάσιμη.

17 Δυνάμει του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη, το Δικαστήριο μπορεί, κατά πάσα στάση της δίκης, να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως με αιτιολογημένη διάταξη, χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

Επί της ακυρώσεως της υποτιθεμένης αποφάσεως της Επιτροπής

18 Ως προς το τμήμα της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως που αφορά την ακύρωση της υποτιθεμένης αποφάσεως της Επιτροπής να μην αναστείλει ή να μην ανακαλέσει τη χορήγηση κονδυλίων από τα κοινοτικά διαρθρωτικά ταμεία για την κατασκευή του κέντρου του Mullaghmore, τα αναιρεσείοντα προβάλλουν τρεις λόγους αναιρέσεως.

Επί του πρώτου και του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

19 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, τα αναιρεσείοντα προσάπτουν στο Πρωτοδικείο ότι παρέβη το άρθρο 173 της Συνθήκης, διότι έκρινε ότι η Επιτροπή δεν αποφάσισε να μην αναστείλει ή να μη μειώσει τη χρηματοδότηση για την κατασκευή του κέντρου του Mullaghmore. Κατά τα αναιρεσείοντα, το Πρωτοδικείο προέβη κατά τον τρόπο αυτόν, αφενός, σε εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 24 του κανονισμού 4253/88 καθώς και της σχέσεως μεταξύ της διατάξεως αυτής και της βάσει του άρθρου 169 της Συνθήκης διαδικασίας και, αφετέρου, σε εσφαλμένο χαρακτηρισμό της ανακοινώσεως τύπου της Επιτροπής, καθώς και διαφόρων γεγονότων που προηγήθηκαν αυτής. Η απόφαση της Επιτροπής να μην κινήσει τη διαδικασία αναγνωρίσεως της παραβάσεως κράτους μέλους κατά το άρθρο 169 της Συνθήκης συνεπάγεται κατ' ανάγκη και τη λήψη αποφάσεως βάσει του άρθρου 24 του κανονισμού 4253/88, τούτο δε όχι μόνον λόγω της σχέσεως μεταξύ των δύο αυτών διαδικασιών, αλλά και λόγω των ιδιαζουσών περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως.

20 Τα αναιρεσείοντα υποστηρίζουν, εξάλλου, ότι είναι αδιανόητο να αποφασίσει η Επιτροπή σε μεταγενέστερο στάδιο να ανακαλέσει, να αναστείλει ή να μειώσει τη χορήγηση κονδυλίων προς την Ιρλανδία για τους λόγους που επικαλέστηκαν στην καταγγελία τους και στη μεταγενέστερη αλληλογραφία τους με

την Επιτροπή. Για τον λόγο αυτό, η εκδοθείσα από την Επιτροπή απόφαση της 7ης Οκτωβρίου 1992, όσον αφορά την προσφυγή λόγω παραβάσεως κράτους μέλους, περιελάμβανε επίσης απόφαση να παύσει η διαδικασία του άρθρου 24 του κανονισμού 4253/88.

21 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, τα αναιρεσείοντα ισχυρίζονται ότι το Πρωτοδικείο παρέλειψε να λάβει υπόψη ορισμένα ουσιώδη αποδεικτικά στοιχεία.

22 Πρώτον, όσον αφορά το επιχείρημα περί της σχέσεως μεταξύ της διαδικασίας του άρθρου 24 του κανονισμού 4253/88 και της διαδικασίας του άρθρου 169 της Συνθήκης, επισημαίνεται ότι η δεύτερη αυτή διαδικασία σκοπεί στη διαπίστωση και στην παύση της συμπεριφοράς κράτους μέλους η οποία αντιβαίνει στο κοινοτικό δίκαιο, ενώ η πρώτη σκοπεί στο να επιτρέψει στην Επιτροπή να αναστείλει ή να μειώσει την κοινοτική χρηματοδοτική συνδρομή σε περίπτωση πλημμέλειας στην οποία υπέπεσε το οικείο κράτος, οσάκις ιδίως το κράτος αυτό μετέβαλε σημαντικά τη φύση ή τις συνθήκες εκτελέσεως της ενέργειας ή του μέτρου, χωρίς να ζητήσει την έγκρισή της.

23 Συνεπώς, όπως ορθά επισημαίνει το Πρωτοδικείο στη σκέψη 35 της αποφάσεώς του, ούτε η κίνηση της διαδικασίας αναγνωρίσεως παραβάσεως κράτους μέλους βάσει του άρθρου 169 της Συνθήκης ούτε, εξάλλου, η αναγνώριση της παραβάσεως αυτής από το Δικαστήριο μπορεί να συνεπάγεται αυτομάτως την αναστολή ή τη μείωση της κοινοτικής χρηματοδοτικής συνδρομής. Προς τούτο, πρέπει η Επιτροπή να εκδώσει απόφαση, η οποία, βεβαίως, πρέπει να λαμβάνει υπόψη την κινηθείσα δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης διαδικασία αναγνωρίσεως παραβάσεως κράτους μέλους ή την αναγνώριση της παραβάσεως αυτής από το Δικαστήριο.

24 Αντιθέτως προς την κίνηση της διαδικασίας αναγνωρίσεως παραβάσεως κράτους μέλους δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης, η απόφαση αναστολής ή μειώσεως της κοινοτικής χρηματοδοτήσεως αποτελεί πράξη βλαπτική γι' αυτόν προς τον οποίο απευθύνεται — εν προκειμένω, την Ιρλανδική Κυβέρνηση —, υποκείμενη σε ένδικη προσφυγή ενώπιον του κοινοτικού δικαστή.

25 Συνεπώς, η απόφαση που εκδίδεται βάσει του άρθρου 24 του κανονισμού 4253/88 είναι ανεξάρτητη από την κίνηση διαδικασίας αναγνωρίσεως παραβάσεως κράτους μέλους ή από την παραίτηση από τη συνέχιση μιας τέτοιας διαδικασίας. Πράγματι, οι δύο αυτές διαδικασίες είναι ανεξάρτητες η μία από την άλλη, διώκουν διαφορετικούς σκοπούς και διέπονται από διαφορετικούς κανόνες (βλ. απόφαση της 7ης Φεβρουαρίου 1979, 15/76 και 16/76, Γαλλία κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/Ι, σ. 141, σκέψεις 26 επ.).

26 Κατά συνέπεια, η απόφαση της Επιτροπής να μην κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 169 της Συνθήκης δεν μπορεί να περιλαμβάνει άλλη, σιωπηρή απόφαση, βασιζόμενη στο άρθρο 24 του κανονισμού 4253/88.

27 Δεύτερον, οι ιδιάζουσες περιστάσεις ή τα αποδεικτικά στοιχεία που επικαλούνται τα αναιρεσείοντα σκοπούν όλα στο να αποδείξουν ότι η Επιτροπή έλαβε απόφαση βάσει του άρθρου 24 του κανονισμού 4253/88.

28 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, βάσει του άρθρου 168 Α της Συνθήκης ΕΚ, η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται σε νομικά ζητήματα και ο περιορισμός αυτός συγκεκριμενοποιείται στο άρθρο 51, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου. Έτσι, το Δικαστήριο έχει κρίνει επανειλημμένως ότι η αίτηση αναιρέσεως δεν μπορεί να στηρίζεται παρά μόνο σε λόγους που αφορούν παράβαση νομικών κανόνων, αποκλειομένης οποιασδήποτε εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών και, συνεπώς, είναι παραδεκτή μόνο στον βαθμό που με το δικόγραφο προσάπτεται στο Πρωτοδικείο ότι αποφάνθηκε κατά παράβαση νομικών κανόνων την τήρηση των οποίων όφειλε να εξασφαλίσει (βλ. διάταξη της 11ης Ιανουαρίου 1996, C-89/95 P, D. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-53).

29 Κατά συνέπεια, τα επιχειρήματα αυτά των αναιρεσειόντων, σχετικά με την εκ μέρους του Πρωτοδικείου εκτίμηση πραγματικών περιστατικών, είναι απαράδεκτα.

30 Είναι αληθές ότι, κατά το μέτρο που το Πρωτοδικείο, κρίνοντας ότι η απόφαση της 7ης Οκτωβρίου 1992 δεν αποτελεί απόφαση ληφθείσα βάσει του άρθρου 24 του κανονισμού 4253/88, δεν εκτίμησε μόνον τα πραγματικά περιστατικά, αλλά προέβη επίσης στον χαρακτηρισμό τους, το Δικαστήριο μπορεί να εξετάσει αυτόν τον λόγο αναιρέσεως (βλ. την απόφαση της 16ης Ιουνίου 1994, C-39/93 P, SFEI κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-2681, σκέψη 26).

31 Εντούτοις, κανένα στοιχείο δεν επιτρέπει τη διαπίστωση ότι το Πρωτοδικείο χαρακτήρισε εσφαλμένως ή παρέλειψε να λάβει υπόψη πραγματικά περιστατικά ή περιστάσεις που υποτίθεται ότι παρουσιάζουν ιδιομορφία.

32 Κατά συνέπεια, ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθούν ως προδήλως απαράδεκτοι ή αβάσιμοι.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

33 Τα αναιρεσείοντα υποστηρίζουν ότι η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί διότι το Πρωτοδικείο δεν εξέτασε ορισμένα επιχειρήματα τα οποία προέβαλαν και, ως εκ τούτου, η απόφαση αυτή δεν είναι αρκούντως αιτιολογημένη.

34 Πρώτον, το Πρωτοδικείο παρέλειψε, κατά τα αναιρεσείοντα, να εξετάσει τα επιχειρήματά τους περί της σχέσεως μεταξύ των άρθρων 173 και 175 της Συνθήκης. Συγκεκριμένα, οσάκις υποβάλλεται καταγγελία ενώπιον της Επιτροπής και η Επιτροπή δεν λαμβάνει το αιτηθέν μέτρο, ο καταγγέλλων πρέπει είτε να δύναται να ζητήσει την ακύρωση, δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης, της αρνήσεως της Επιτροπής, είτε να ασκήσει προσφυγή κατά παραλείψεως, δυνάμει του άρθρου 175 της Συνθήκης, εφόσον, και στις δύο περιπτώσεις, πληρούνται οι λοιπές προϋποθέσεις της οικείας διατάξεως.

35 Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι τα αναιρεσείοντα ουδέποτε προσήψαν στην Επιτροπή οποιαδήποτε παράλειψη μετά την καταγγελία τους. Δεδομένου ότι τέτοια αιτίαση ουδέποτε προβλήθηκε κατ' αυτού του θεσμικού οργάνου, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Πρωτοδικείο ότι δεν εξέτασε το τμήμα αυτό της επιχειρηματολογίας των αναιρεσειόντων.

36 Δεύτερον, τα αναιρεσείοντα προσάπτουν στο Πρωτοδικείο ότι παρέλειψε να εξετάσει τα επιχειρήματά τους σχετικά με τα διάφορα στάδια της διαδικασίας του άρθρου 24 του κανονισμού 4253/88. Συγκεκριμένα, η απόφαση περί παύσεως της διαδικασίας αυτής, ανεξαρτήτως του σταδίου στο οποίο ελήφθη, δεν αποτελεί απλώς προπαρασκευαστική πράξη, αλλά οριστική απόφαση που μπορεί να προσβληθεί με προσφυγή ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης.

37 Όπως διαπίστωσε ήδη το Δικαστήριο ανωτέρω, από την απόφαση του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι στις 7 Οκτωβρίου 1992 η Επιτροπή δεν εξέδωσε οποιαδήποτε απόφαση — είτε προπαρασκευαστική πράξη είτε οριστική απόφαση — περί μη αναστολής ή μη μειώσεως της κοινοτικής χρηματοδοτήσεως για την κατασκευή του κέντρου του Mullaghmore.

38 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτος.

Η αγωγή αποζημιώσεως

39 Όσον αφορά το αίτημα αποζημιώσεως, διαπιστώνεται ότι τα αναιρεσείοντα δεν απέδειξαν, ούτε ενώπιον του Δικαστηρίου ούτε ενώπιον του Πρωτοδικείου, ότι εκδόθηκε απόφαση της Επιτροπής βάσει του άρθρου 24 του κανονι-

σμού 4253/88. Κατά συνέπεια, δεν συντρέχει λόγος να εξετασθεί αν η απόφαση αυτή προκάλεσε ζημία.

40 Συνεπώς, πρέπει να απορριφθούν όλοι οι ισχυρισμοί που αφορούν την αγωγή αποζημιώσεως.

41 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει, κατ' εφαρμογή του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας, να απορριφθεί η αίτηση αναιρέσεως ως προδήλως αβάσιμη.

Επί των δικαστικών εξόδων

42 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εάν υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι τα αναιρεσείοντα ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τα αναιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 11 Ιουλίου 1996.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του τετάρτου τμήματος

K. N. Κακούρης